

Meniu

- Prima pagină
- Lucafaarul de seară
- Editorial
- Debut
- Educație
- Invitație la lectură
- Comentarii
- Atitudini
- Diverse
- Istoria culturii
- Interviu
- Evenimente
- Știri de presă
- Contact

Caută pe sit

Caută

Arhiva

- februarie 2024
- ianuarie 2024
- decembrie 2023
- noiembrie 2023
- octombrie 2023
- septembrie 2023
- august 2023
- iulie 2023
- unie 2023
- mai 2023
- aprilie 2023
- martie 2023
- februarie 2023
- ianuarie 2023
- decembrie 2022
- noiembrie 2022
- octombrie 2022
- septembrie 2022
- august 2022
- iulie 2022
- unie 2022
- mai 2022
- aprilie 2022
- martie 2022
- februarie 2022
- ianuarie 2022
- decembrie 2021
- noiembrie 2021
- octombrie 2021
- septembrie 2021
- august 2021
- iulie 2021
- unie 2021
- mai 2021
- aprilie 2021
- martie 2021
- februarie 2021
- ianuarie 2021
- decembrie 2020
- noiembrie 2020
- octombrie 2020
- septembrie 2020
- august 2020

CRONICĂ DE SUFLET LA O CARTE DE POEZIE DE O SINCERITATE CRUDĂ: "CER FĂRĂ SCĂRI" de Ionuț Caragea

Articol scris de: Ștefan Dumitrescu / 26 dec. 2014

Primit pentru publicare: 17 dec.2014.

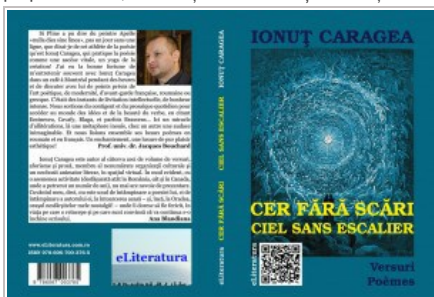
Autor: Ștefan Dumitrescu, membru al Uniunii Scriitorilor.

Publicat: 26 dec.2014

CRONICĂ DE SUFLET LA O CARTE DE POEZIE DE O SINCERITATE CRUDĂ

"CER FĂRĂ SCĂRI" de Ionuț Caragea

Meditez de mulți ani la ceea ce aș numi "destinul scriitorului român". (La destinul "scriitorului român mic", și la destinul "scriitorului român mare", la destinul scriitorului român în general). La cei 64 de ani ai mei, când mai am câțiva ani și voi împlini o jumătate de veac de activitate literară, cunoscând bine lumea literară românească, "cea de la centru", dar și cea amărâtă, risipită prin orașele provinciei, cred sincer că este „o nefericire” să te naști și să fii scriitor în România. Mihai Eminescu a spus-o ("geniul o nefericire") acum aproape un secol și jumătate. Am simțit pe pielea mea, am simțit cu creierul și cu ficiații mei acest lucru, și este ceea ce gândesc după atâția ani de creație literară, când mi-au apărut un număr de cărți importante, și când sunt unul dintre puținii membri ai Uniunii Scriitorilor propuși pentru Premiul Nobel.

Lumea literară românească este un spațiu înghețat, distanțele dintre noi sunt imense, un spațiu al nimănui, în care suntem duros de singuri, DE SLABI ȘI DE NEPUTINCIOȘI. Un Spațiu al trufiei "băieților deștepți" și al invidiei, două păcate capitale. Un spațiu al umilinței și al suferinței pentru cei mai mulți...Poți să fii tu Dostoievski și Tolstoi la un loc, poți să fii tu Shakespeare la pătrat, nu se uită nimeni la tine (doar chiorăș), toți se fac că nu te bagă în seamă, fiind pentru ei un nimic. (Este adevărat că mai există și excepții, ca niște insule de verdeață, binecuvântate de Domnul și ele ne mai salvează cât de cât. Felicitări, Domnul să-i binecuvânteze pe acești oameni minunați!) Poți să fii cât Tolstoi de mare în această țară și în această lume a scriitorilor, vei fi un amărât căruia nu-i întinde nimeni nici o coajă de pâine.

Nu s-a întâmplat așa cu Eminescu...? Toți confracții, contemporanii lui în ale scrisului, în ale culturii știau că nu este nebun, Ioan Slavici, (marele prozator, prieten al lui Eminescu, agent al Serviciului secret de la Viena, care l-a urmărit tot timpul pe Eminescu, raportând mai sus domnului prof. univ. Titu Maiorescu, și el agent al Serviciilor secrete austro-ungare) mărturisește lucrul acesta foarte limpede. Toți cei din lumea literară a timpului cunoșteau acest adevăr, dar unul n-a spus "Domnule Titu Maiorescu, domnule Petre Carp, domnilor liberali, domnule Prim Ministru Ion Brătianu, Măria ta, Carol I, nu puteți să faceți lucrul acesta, să vă jucați cu viața lui Eminescu și să-l asasinați. Fie-vă milă! Este o crimă istorică ce faceți dumneavoastră, și încă distrugând cea mai mare minte a acestui popor! Exilați-l mai bine undeva la o moșie, unde să-i creați condiții de scris, dar nu-l înscenați mascarada asta cu nebunia și nu-l asasinați".

Unul n-a zis nimic. Toți au tăcut, în frunte cu colegii lui de la Timpul, Ioan Slavici și I. L. Caragiale. Vai, dar și Vasile Alecsandri și Mihai Kogălniceanu și Negruzzi, și ei scriitori (chiar dacă erau și oameni politici) și mulți alții au tăcut. De ce? Pentru că îi "deranja" acolo în sufletul lor, în subconștientul lor că Eminescu este mare, că este O MARE VALOARE. O valoare atât de mare încât comparându-se cu el își dădeau seama de micimea lor, și asta îi dureau. Îi deranja. Nu puteau suporta asta.

Cum de s-a putut întâmpla lucrul acesta, o tortură atât de cinică și imensă, un asasinat atât de oribil întins pe șase ani? Ne-au trebuit mulți ani de meditație, de cercetări, de analize ca să descoperim, vorba lui Eminescu, ADEVĂRUL, pe care el l-a slujit cu toată ființa sa. Și slujind Adevărul, Eminescu și-a slujit neamul, țara, ba mai mult, l-a slujit pe Dumnezeu, pe Christos. Nu ne spune Iisus Christos, "Eu sunt Calea, Adevărul și Viața". Adevărul, Viața, Calea către Christos și Christos sunt tot una, sunt una și aceeași Ființă. Contopindu-se cu adevărul Eminescu s-a contopit cu Christos.

Ați văzut, în timpul vieții, noi, românii, nu ne suportăm valorile și facem tot ce este posibil să le marginalizăm, să le reducem la tăcere. Marile noastre valori care au creat în secolul XX, Constantin Brâncuși, G. Enescu, (născuți în secolul XIX, dar realizați în secolul XX), Mircea Eliade, Eugen Ionescu, Emil Cioran, Emil Palade, H. Coandă și atâția alții au putut să-și desăvârșească opera *fugind* în străinătate, și nu în țară. Fugind!

iulie 2020
iunie 2020
mai 2020
aprilie 2020
martie 2020
februarie 2020
ianuarie 2020
decembrie 2019
noiembrie 2019
octombrie 2019
septembrie 2019
august 2019
iulie 2019
iunie 2019
mai 2019
aprilie 2019
martie 2019
februarie 2019
ianuarie 2019
decembrie 2018
noiembrie 2018
octombrie 2018
septembrie 2018
august 2018
iulie 2018
iunie 2018
mai 2018
aprilie 2018
martie 2018
februarie 2018
ianuarie 2018
decembrie 2017
noiembrie 2017
octombrie 2017
septembrie 2017
august 2017
iulie 2017
iunie 2017
mai 2017
aprilie 2017
martie 2017
februarie 2017
ianuarie 2017
decembrie 2016
noiembrie 2016
octombrie 2016
septembrie 2016
august 2016
iulie 2016
iunie 2016
mai 2016
aprilie 2016
martie 2016
februarie 2016
ianuarie 2016
decembrie 2015
noiembrie 2015
octombrie 2015
septembrie 2015
august 2015
iulie 2015
iunie 2015
mai 2015
aprilie 2015
martie 2015
februarie 2015
ianuarie 2015
decembrie 2014
noiembrie 2014
octombrie 2014
septembrie 2014
august 2014
iulie 2014
iunie 2014
mai 2014
aprilie 2014
martie 2014
februarie 2014

de ce se pot realiza vorbările românești în țară, de ce trebuie să-și ia lumea în cap pentru a se realiza? De ce îi lăsăm pe medici, pe cercetătorii români pe inteligențele românești să plece, (de fapt noi i-am gonit) și nu ne pasă, deși avem mare nevoie de medici, de profesori, de cercetători științifici, de Minți mari care să ne ajute să evoluăm!?

Întrebarea aceasta ne-a chinuit și ne obsedează de mulți ani. Și am găsit răspunsul, durerosul răspuns la întrebarea aceasta, în cartea noastră „PSIHOLOGIA ȘI PEDAGOGIA POPORULUI ROMÂN”, în care vorbim pe larg, și le descriem, despre patologiile psihologiei poporului român, Egoplasmul (fiecare se crede mare, este interesat numai de interesul lui, ca politicianii), Axiofagia, de la axios – valoare și fagos – a mâncă, (ne mâncăm valorile, nu le putem suporta, ne fac să suferim), Inteligența negativă (la rău ne merge mintea foarte bine, la bine nu ne merge. De aceea tot ce începem bine compromitem, așa cum ne dezvăluie metafora din legenda Meșterului Manole, cu dărâmarea zidului), Atomita, ne atomizăm, Politicianismul, Demagogia, Individualita, (suntem centrați numai pe noi ca indivizi umani, ruți total de **Organismul** național din care facem parte și de care nu ne pasă) etc.

La lucrurile acesta ne gândeam lecturând cartea de poezie, "Cer fără scări", a d-lui Ionuț Caragea, un poet talentat și un animator cultural, ne spune Ana Blandiana (iar noi avem o prețuire enormă pentru scriitorii care-i ajută pe alți scriitori, pentru generoși, pentru slujitorii adevărați ai culturii, care nu sunt ca cei mai mulți, niște căpușe egoiste!), reîntors în România după ce a trăit mulți ani în Canada.

Lectura cărții de poezie – o poezie profundă, sinceră, grea de durere, scrisă apăsător, cu sufletul tensionat – a fost foarte dureroasă. Așa cum va fi de altfel și această cronică literară.

De la început vom spune că lecturând cartea ne-am regăsit în ea, l-am simțit pe autorul ei ca pe un alter ego al nostru, (cu unele deosebiri), care vine în cultura română după noi, fiind mai tânăr.

Ne-a impresionat de la început sinceritatea d-lui Ionuț Caragea, pe care o găsim în toată poezia lui, aceasta fiind o notă fundamentală a eului său poetic... Ne-a emoționat modul omenesc, frust, simplu în care ni s-a adresat:

"Buna ziua domnule Stefan Dumitrescu. Ne cunoaștem doar indirect, suntem amândoi publicați la editura eLiteratura, dumneavoastră aveți unele relații cu doamna Emilia Tuțuianu care este redactor șef la Melodionium și membră în Asociația de scriitori fondată de mine. Ați putea să scrieți câteva cuvinte pe marginea cărții mele de poezie apărută în septembrie la eLiteratura? Are o prefața de Ștefan Borbely, un cuvânt de Ana Blandiana și alte cuvinte înainte scrise de alți profesori, dar văd că prea puține persoane au curajul să o citească și să o promoveze și nu pot să înțeleg de ce. Știu ca sunteți ocupat, dar mă gândesc ca puteți să îi ajutați și pe cei din generațiile care vin. Poezia mea, după cum veți vedea, are un mare impact emoțional și este păcat să nu fie promovată eficient și corect. Vă mulțumesc foarte mult, Ionuț Caragea".

După ce va citi rândurile de mai sus, dl. Ionuț Caragea va înțelege de ce "prea puține persoane au curajul să o citească și să o promoveze și nu pot să înțeleg de ce". Din cauza egoplasmului și a axiofagiei, patologii grave ale psihologiei poporului român, și deci și ale clasei intelectuale și ale lumii literare.

Această "întâlnire" directă, frontală, deschisă, totală avea pe parcursul lecturii cărții să capete dimensiunile unui ecou care a reverberat mult timp în noi.

Cum rostul nostru pe lume (al ființei umane în general) este acela de a face cât mai mult bine în această existență, și iubirea și slujirea semenilor noștri, bineînțeles că am răspuns cererii de ajutor a autorului. De altfel primim săptămânal câte trei, patru cărți pe care ni le trimit autorii pentru a le recenza. De câte ori facem un bine îi mulțumim Domnului că ne-a dat această posibilitate. Că ne-a scos în cale oameni care aveau nevoie de ajutor, iar noi am putut să-i ajutăm.

Cartea aceasta, care ne-a devenit dragă (sunt poeme pe care le-am citit de cinci, șase ori) este și o întâlnire cu Ana Blandiana, și cu începuturile noastre de scriitor. Ana Blandiana, unul dintre scriitorii minunați din literatura română, a lansat zeci, dacă nu sute de poeți pe care i-a primit cu căldură, cărora le-a lecturat poemele, despre care a scris frumos, încurajându-i, de multe ori făcând profeții care s-au adevărat, ca în cazul nostru. Iată cât de frumos îl primește Ana Blandiana pe poetul Ionuț Caragea la reîntoarcerea lui în Țară :

"Ionuț Caragea este autor al câtorva zeci de volume de versuri, aforisme și proză, membru al nenumărate organizații Culturale și un neobosit animator literar, în spațiul virtual. În mod evident, cu o asemenea activitate (desfășurată atât în România, cât și în Canada, unde a petrecut un număr de ani), nu mai are nevoie de prezentare. Cuvântul meu, deci, nu este unul de întâmpinare a poeziei lui, ci de întâmpinare a autorului ei, la întoarcerea acasă – și, încă, la Oradea, orașul nesfârșitelor mele nostalgii! – unde îi doresc să fie fericit, în viața pe care o reîncepe și pe care sunt convinsă că va continua s-o închine scrisului. Ana Blandiana".

Iată cât de frumos îl primea Ana Blandiana pe tânărul, aproape adolescentul poet Ștefan Dumitrescu în literatura română, și cum îl recomanda ea lumii literare, acum 43 de ani, adică acum aproape o jumătate de veac:

„O țară în văile cosmice ale căreia înfloresc păsări, al cărui cer este susținut de corul fecioarelor, ale cărei steaguri sunt sufletele strămoșilor plecați la luptă, o țară halucinantă, un pământ cântător și orbit de lumină proslăvește în versurile sale recente Ștefan Dumitrescu, poet straniu, cu sufletul lansat riscant, punte peste prăpastia lirică, careia nu i se cunoaște țărnul de dincolo. Spun că această lansare este curajoasă și riscantă pentru că ea se produce în afara drumurilor bătătorite ale poeziei, pentru că Ștefan Dumitrescu nu versifică frumos și cu talent în cadrele unui lirism știut sau bănuț numai, ci își creează propriile sale cadre, propriile sale sisteme de referință. Fiecare din poeziile sale este o deschidere către o lume creată de el, o lume în care păsările umblă înarmate și se cântă din ruine ca din fluier. Talent în afara oricărei îndoieli, spirit neliniștit și în continuă ardere, autor de eseuri reinterpretând miturile și de poeme reclădind universul, Ștefan Dumitrescu este un poet mai dur, mai abrupt, mai supus suferinței și neliniștii, decât limpedele Dan Verona, dar la fel de cert, la fel de Adevărat”. Ana Blandiana, Amfiteatrul, nr 12, 1971.

Îi mulțumim Domnului că ne pune în aceeași situație în care a pus-o pe Ana Blandiana (căreia literatura română ar trebui să-i mulțumească enorm pentru poeziile pe care i-a ajutat!), aceea de a-i ajuta, așa cum spunea dl. Ionuț Caragea în scrisoarea sa, pe cei din generațiile mai tinere care vin din urmă. ("Știu ca sunteți ocupat, dar mă gândesc că puteți să îi ajutați și pe cei din generațiile care vin.") Da, o fac, și o voi face tot timpul cu mare dragoste, din toată inima, întinzându-le mâna scriitorilor care au nevoie de ajutor. În bunătațea sa, Domnul ne-a scos în cale oameni

ianuarie 2014
decembrie 2013
noiembrie 2013
octombrie 2013
septembrie 2013
august 2013
iulie 2013
iunie 2013
mai 2013
aprilie 2013
martie 2013
februarie 2013
ianuarie 2013
decembrie 2012
noiembrie 2012
octombrie 2012
septembrie 2012
august 2012
iulie 2012
iunie 2012
mai 2012
aprilie 2012
martie 2012
februarie 2012
ianuarie 2012
decembrie 2011
noiembrie 2011
octombrie 2011
septembrie 2011
august 2011
iulie 2011
iunie 2011
mai 2011
aprilie 2011
martie 2011
februarie 2011
ianuarie 2011
decembrie 2010
noiembrie 2010
octombrie 2010
septembrie 2010
august 2010
iulie 2010
iunie 2010
mai 2010
aprilie 2010
martie 2010
februarie 2010
ianuarie 2010
decembrie 2009
noiembrie 2009
octombrie 2009
septembrie 2009
august 2009
iulie 2009
iunie 2009
mai 2009
aprilie 2009
martie 2009
februarie 2009
ianuarie 2009

Colecția revistei

Anul 1
Anul 2
Anul 3
Anul 4
Anul 5
Anul 6

minunați, ca Ana Sandiana, ca dl. Vasile Mănuceanu, Președintelui Fundației culturale Ajutorul românesc, ca dl. Ion Heleșteanu, Coordonatorul Biroului de Viitorologie de la București, ca dl. Petre Cichirdan... care ne-au ajutat mult! Vai, dar ne-a scos în cale și mulți invidioși, cinici și chiar ticăloși! Nu-i nimic. Înseamnă că Domnul ne-a supus unei încercări, ca să ne întărească.

Am făcut această lungă introducere la volumul de poeme al d-lui Ionuț Curgea, "Cer fără scări", apărut cu o grafică inspirată la Editura eLiteratura, a minunatului editor care este dl. Vasile Poenaru, nu atât pentru a creiona peisajul literar românesc în care scrie autorul, o lume literară rece, ostilă, corozivă, cât ca să punem în evidență (un fel de comentariu eseistico-metaforic dintre doi surzi) faptul că filonul poeziei lui Ionuț Caragea este dat tocmai de această discrepantă, tensiune, comunicare hilară, canceroasă, dramatică dintre lumea interioară a poetului și lumea exterioară, lumea culturii românești.

Universul acesta ostil, distructiv, eul poetic îl ucide și îl umple cu poezia, cu această "*materie divină*", invazie a poeticului în lume care țâșnește din interiorul său: (poemul "Dintr-un singur gând, pag 25)

"este atâta poezie în jurul meu
încât niciodată nu voi avea timp să o scriu
tot ce văd, tot ce ating
sunt cuvinte pline de viață
iar foaia de hârtie
este cimitirul alb
în care îmi îngrop deseori
amintirile este atâta poezie în jurul meu
încât pixul se împotrivesc să scrie
trebuie să moară ceva în mine
trebuie să pierd ceva la care
am ținut foarte mult
voi ucide întreaga lume
dintr-un singur gând
îmi va curge o singură lacrimă
este atâta moarte în jurul meu
și atât de multă viață
în această poezie!"

Această poetizare, umanizare a lumii prin invazia substanței poetice este una dureroasă, greoaie, creația ei fiind un sacrificială. Ideea țâșnește din subtextul poesiei și este cât se poate de limpede. (*"este atâta poezie în jurul meu / încât pixul se împotrivesc să scrie / trebuie să moară ceva în mine / trebuie să pierd ceva la care / am ținut foarte mult / voi ucide întreaga lume / dintr-un singur gând /*)

Observația d-lui Ștefan Borbely (care scrie o Prefață pertinentă, mulată pe denivelările de relief afective și ideatice ale autorului, reușind să reveleze esențele poeziei d-lui Ionuț Caragea, filoanele ei groase, fundamentale) este cât se poate de obiectivă: "*Rar se întâmplă să ai parte de un asemenea privilegiu; în general, eul fizic interferează abuziv cu cel poetic, și nu de puține ori chiar ajunge să-l ecraneze sau să-l înlocuiască*".

Tensiunea dintre eul poetic și lumea corozivă, toxică, bolnavă în care suntem condamnați să trăim atinge un maxim, luând forma țipătului, a implorării dramatice în poemul "Lăsați-mă să-mi termin poezia", pag 27):

"Lăsați-mă să-mi termin poezia
sunt convins că pot ajunge dincolo
în lumea aceea pe care o ating doar cu vârful degetelor
și creionul meu magic
poezie, deschide-te și lasă-mă să intru
în tărâmul tău de vis
sufletul meu este cheia cuvintelor
suferința mea este calea
lăsați-mă să-mi termin poezia
să-mi aștern destinul așa cum doresc
să rămână mărturie
pentru cei care mă citesc
pentru cei care vor să-mi fie prieteni
sau pentru cei care au uitat să iubească
un prilej să mă urască pe veci
lăsați-mă să-mi termin poezia
ea este casa în care mă voi odihni
mormântul la care-mi vor plânge copiii
rugăciunea către bunul Dumnezeu
ea îmi este fericirea
și exilul "

Umanizarea lumii prin reconstrucția ei de către poezia izvorâtă, exultată din eul poetic, este una tensionată, cum spuneam, dificilă, odată ce poetul oprit de ostilitatea lumii roagă să fie lăsat "să-mi termin poezia!". **Motivația demersului său creator este salvarea sa**, de altfel credem, că motivul salvării poetului (ființei în sens heideggerian) este esența și tema fundamentală a poeziei lui Ionuț Caragea. Visul poetului este să "pot ajunge dincolo, în lumea aceea pe care o ating doar cu vârful degetelor". Creația izvorăște din suferință, calea poeziei este calea suferinței (nu acesta a fost și drumul Lui Christos?) psalmodiată de o jelanie metafizică abia percepută, iar această cale a suferinței, tărâșul arghezian prin gropi și râpi adânci, ("suferința mea este calea / lăsați-mă să-mi termin poezia") este singura care duce la izbăvirea poetului, la salvarea lui. Este finalul excursului, al demersului poetic dureros, dramatic, când poetul va ajunge "în poezia" (în *acasă* său, cum ar zice Heidegger) creată de el, care este casa sa eternă, mormântul său de veci. Versurile sunt impresionante, ideea este îngroșată de emoția estetică: "lăsați-mă să-mi termin

poezia / ea este casa în care mă voi odihni / mormântul la care-mi vor plânge copiii / rugăciunea către bunul Dumnezeu / ea îmi este fericirea / și exilul ". Este impresionantă ideea salvării ființei prin recreația lumii, recreație care îl duce pe poet "acasă" (*acasă*, concept ontologic, istoric, psihologic), casa sa, adică spațiul în care se salvează, în care își găsește liniștea, "mântuirea", mântuirea sa fiind exilul său".

Versurile acestea sunt reflexia profunzimii ființei sale, vin din subconștientul său, căci poetul chiar și-a căutat casa, adică acel spațiu al salvării, al liniștii, din care nu mai plecăm, în Canada. Spațiu care s-a dovedit a fi țara exilului... Și de aici continuarea căutării, care se dovedește a fi o întoarcere ulisiacă.... Vai, în locul *acasului* a găsit tot exilul. Sau mai profund spus, *acasul este tot un exil permanent*.

În profunzimile sale, poezia lui Ionuț Caragea este una tragică, disperată, metaforică și metafizică totodată, ea este strigătul dramatic al ființei care încearcă să se salveze, prin umanizarea și poetizarea lumii, dar care nu se va salva niciodată, pentru că "**acasul**" **demult a devenit exil, anulându-se**.

Are dreptate dl. Ștefan Borbely când constată că în cazul lui Ionuț Caragea: "Voința de a fi poet și de a scrie poezie dobândește, astfel, la Ionuț Caragea, un înțeles soteriologic. Nu unul stereotipizat, însă, de cucernicie creștină, ci unul ghidat de orgoliu: doar cel capabil să se înalțe peste sine și peste oameni va fi cu adevărat liber și va înțelege Sensul." Credem însă cu nu-l înțelege pe poet atunci când vede demersul său poetic ca "ghidat de orgoliu", ca tendință nietzscheniană. Am recitat volumul de câteva ori și n-am avut nicăieri percepția faptului că în cazul d-lui Caragea este vorba despre orgoliu, despre acea patologie pe care noi am denumit-o egoplasmul (mărirea exacerbată a egoului, cancerul egoului, patologie pe care o vedem la politicienii noștri, și la mulți scriitori, patologie gravă a psihologiei poporului român, alături de Axiofagie), ci mai degrabă de o încercare dramatică, instinctivă de a se detașa de micimea, de efemeritatea, de mediocritatea lumii în care trăiește. De dorința disperată de a **ajunge în poezia care este casa și mormântul lui**. Că percepția și interpretarea noastră sunt obiective ne-o spune poezia "Deconectarea", pag. 31, în care ne este redată și mai plastic imaginea vieții și a lumii îngrozitoare în care trăim:

"chiar dacă viața înseamnă un spital
în care oamenii te tratează
cu pastile de sictir
în timp ce moartea inventariază
suflete"

Ei bine, în această lume dureroasă, periculoasă, s-a petrecut o mutație uluitoare și îngrozitoare în același timp. În această lume noi trăim pe google, simțim, gândim în limbajul google, suntem victimele, sclavii lumii google, suntem cu totul altceva decât au fost părinții și strămoșii noștri. Lumea aceasta pe cât de sofisticată, de artificială și de periculoasă, este foarte friabilă, atârână de un fir de păr, de o întâmplare, căci internetul ar putea să cadă când nu te aștepți. Și dacă s-ar întâmpla lucrul acesta ce ar fi ? Ființa umană ar recădea cu picioarele pe pământ, am simți cu talpa picioarelor fiorul ierbii, al firelor de praf, gândilatul sau mângâierea materiei:

"dacă ar pica internetul
aș merge cu picioarele goale prin țărăni
să simt trupul rece al înaintașilor mei
sau m-aș tunde zero
să nu-și dea nimeni seama
cât de frumos ninge
aș renunța la această vorbărie
și ți-aș trage un șut acolo
unde te doare cel mai tare
să-ți arăt
cât de mult te iubesc
m-am născut pe Google
toată lumea știe
și tot caut, tot caut locul
în care
să mă spovedesc"

Locul în care să se spovedească este cerul, acel spațiu divin la care nu putem ajunge decât cu spiritul, când va veni momentul, pentru că cerul nu are scări. (Metafora cerului fără scări)
Încolo suntem condamnați să ne ducem această viață ternă, cenușie, prin labirintul care nu se mai termină și care este lumea din care nu putem evada:

"la intrare
mergi de-a bușilea
curând viața va pune biciul pe tine
și o vei lua la fugă
în acest labirint
cu o singură
ieșire
ești obosit
probabil te-ai născut așa
destinul te urmărește
bătăile inimii te dau de gol
iar respirațiile
sunt repetiții pentru ultima scenă
în care-ți vei da sufletul"

Și la final vine scena în care ne vom da sufletul, după ce am făcut în viață atâtea repetiții.

Las cu o imensă greutate sufletească din mână cartea pentru a scrie cronică. Această cronică înseamnă și despărțirea de

poezia obiectuală, substanțială, de o sinceritate nuda, materială pe cât este de metafizică, a d-lui Ionuț Caragea. Este vorba în cartea aceasta, dragă cititorule, despre condiția dureroasă, sisifică a Omului, despre setea de salvare din subconștientul lui, și despre încercarea dramatică și prometeică de a ne salva, fără să știm că vom trăi această mântuire, odată ce până și casa noastră a devenit exilul nostru etern.

În această carte este vorba despre mine și despre dumneata, despre poporul român și despre prezentul și viitorul nostru, al Omului, al Omenirii.

Ionuț Caragea este un poet talentat și important în concertul literaturii de azi, care trebuie citit cu atenție, căci în cărțile lui este vorba despre alterarea esenței ființei noastre, despre necesitatea salvării, despre poezia care ne poate mântui. De ceea noi recomandăm această carte cu căldură.

Mărturisim în același timp că ne îngrijorează starea de marginalizare, de sărăcie, de umilință a scriitorilor români, (și ce este mai grav că scriitorii înșiși sunt cei care își fac singuri rău, cei care se marginalizează și se victimizează) de aceea tragem un semnal dramatic și dureros de alarmă, pentru că această dramă a scriitorului român pune în pericol însăși cultura română!

În cartea sa și în ajutorul pe care ni l-a cerut domnul Ionuț Caragea, se vorbește tocmai despre această dramă a scriitorului român, a ființei umane în general, iar cartea sa este și ea un dureros și lucid semnal de alarmă.

Similare

Ionuț Caragea – volumul „Cer fără scări/Ciel sans escalier”, editura eLiteratura, București, 2014
16 ianuarie 2015
În „Comentarii”

Cartea scriitorului român. Ionuț CARAGEA, „M-am născut pe Google”, Iași: Fides – 2020
31 ianuarie 2021
În „Evenimente”

Arena cărților. Ionuț CARAGEA: „Cer fără scări/ Ciel sans escalier”, Ed. eLiteratura
6 septembrie 2014
În „Luceafărul de seară”

Abonare la articole via email

Introduceți adresa de email pentru a primi notificări prin email când vor fi publicate articole noi.

Abonare

Alătură-te celorlalți 2.661 de abonați.

Articole asemănătoare

- Arena cărților. Ionuț CARAGEA: „Cer fără scări/ Ciel sans escalier”, Ed. eLiteratura
- Ionuț Caragea – volumul „Cer fără scări/Ciel sans escalier”, editura eLiteratura, București, 2014
- Ionuț CARAGEA, cu două noi apariții editoriale. Mesajul autorului
- „Cod roșu de furtună în suflet”, în primele zile ale anului 2021
- Apariție editorială: Ionuț Caragea – Cenușa din abis, Ed. Fides, 2018

1 comentariu la această însemnare

D.M. Gaftoneanu spune:

27 decembrie 2014 la 21:03

...De excepție cronica Dvs., sincere aprecieri d-le Ștefan Dumitrescu!